

... Tanji Oblak

Tokrat smo zastavili vprašanja ženi, ki je učiteljica in priznana mentorica številnih klekljarskih skupin.

Za izdelavo Lurškega prta ste pred leti v klekljarsko mrežo vpeli več kot šeststo oseb z najrazličnejših koncev sveta in tako izvedli edinstven projekt, ki je povezal ljudi različnih narodnosti, ver in prepričanj. Ste se nadejali take odmevnosti in kako ste jo doživeli?

Projekt se je razvil do teh razsežnosti iz preproste ideje, ki sem jo dobila, ko sem z bolniki in invalidi leta 2011 romala v Lurd. Odziv na mojo pobudo je presegel vsa pričakovanja. Skupaj s čipkami so prihajala tudi pretresljiva pričevanja in izpovedi klekljaric ter veliko zahval in prošenj, naslovljenih na lurško Marijo iz tako oddaljenih dežel, kot so na primer Japonska, Avstralija, Nova Zelandija, Argentina in od drugod. Vse skupaj sem doživela kot sporočilo Božje Matere, da smo vsi ljudje tega sveta njeni otroci in da nas v plemenitih dejanjih lahko poveže celo tanka bela nit.

Ste zaradi klekljanja opustili poklic vzgojiteljice predšolskih otrok ali pa ste morda prav v tem odkrili širše področje in drugačno obliko za udejanjanje svojega poslanstva?

Poklic sem pustila zaradi družine in ne zaradi klekljanja. Družini sem želela omogočiti bolj umirjeno življenje in se posvetiti vzgoji svojih dveh sinov. Še danes mislim, da je to najpomembnejši in najtežji poklic. Rezultati tega dela se ne pokažejo takoj, so pa sadovi tako bogati, da se ne dajo izmeriti. Oba z možem meniva, da je bila to najina najboljša skupna odločitev v življenju, čeprav se je takrat mnogim zdelo nerazumljivo, da se v težkih časih odrekam službi za nedoločen čas. O klekljanju sem začela razmišljati šele precej let kasneje, ko sta oba fanta odšla v šolo. Danes, ko z največjim veseljem opravljam delo interpretatorke kulturne dediščine, sem prepričana, da je bila ta, za našo družino modra odločitev, sad molitve in pomoči Svetega Duha.

Golobi ob 70-letnici konca 2. svetovne vojne so vaš najnovejši

projekt, pri katerem je znova sodelovala prava množica klekljaric. Kaj je bil glavni vzgib te zamisli in komu je namenjeno tokratno sporočilo?

Civilno-družbena pobuda "Resnica in sočutje" me je povabila, da bi s svojim sodelovanjem prispevala k označitvi sedemdesete obletnice konca druge svetovne vojne in žalostnih dogodkov, ki so se zgodili v letih po njej. Odzvala sem se s projektom "70 klekljanih golobov za 70 let miru". 70 klekljaric iz sedemdesetih slovenskih mest je sklekljalo 70 tridimenzionalnih golobov, ki so umeščeni v prenosljivo umetniško instalacijo. Ta bo v letu 2015 ob različnih priložnostih postavljena na različnih prizoriščih. Klekljani golobi, ki v inštalaciji lebdiijo nad grobovi, vsem Slovencem sporočajo, da si moramo za mir vedno znova prizadevati in da pravega, trajnega miru ni brez pravičnosti, svobode in ljubezni. Le vsi skupaj lahko pripomoremo k temu, da bomo ponovno vzpostavili iskren, strpen in enakopraven dialog ter zaživeli kot srečna družina, v miru, sožitju in ljubezni.